"Vladimir Šeks na nacionalnoj televiziji priznao kako se odluke donose u inozemstvu dok su Sabor i Vlada tek forma kroz koju se implementiraju interesi izvanjskih interesa". U tom ili sličnom tonu dobio sam značajan broj poruka, s jedne strane, i, s druge strane, pojedini portali izjavu g. Šeksa identificiraju kao – Šok!

Nadam se da na ovim stranicma nema „šokiranih“, jer je na primjeru Brexita pokazano kako traženje nacionalne države nije ništa do – labuđi pjev. Čitatelji časopisa Ekonomija/Economics imali su prilike čitati zašto je nacionalna država postala tržišna država. O izrastanju tržišne iz „krila“ nacionalne države u nekoliko sam navrata pisao u 7 DNEVNO. I tako dalje.

Globalizacija dnevno mjenja svijet. Umjesto snažnih i nezavisnih imamo sve „blijeđe“ države koje gube nacionalnu osobnost, ili ako hoćete nacionalni ili teritorijalni suverenitet, u korist kapitala koji, globaliziran, određuje nova prvila igre. Globalizirano gospodarstvo mjenja kriterij alokacije kapitala na globalnoj razini, pa seÂ moderne, tržišne,Â države takmiće kako privući taj globalizirani kapital. Razlog je jenostavan. S jedne strane, razvoj tehnologija „štedi“ radnu stnagu, a, s druge strane, nove tehnologije izravno supstituiraju radnu stnagu. Rješenje bi u odsustvu dominacije kapitala bilo jednostavno: smanjiti radni tjedan i produžiti radni vijek. Kapitalu to ne pada na pamet. Zapravo kapital se zalaže za produljenje radnog vijeka, ali se ne slaže da se smanji broj radnih sati u radnom tjednu. Kako je kapital determinirajući čimbenik to je njegova posljednja. Kad ga jednom odnosna država privuče, nastoji dodatno „udovoljiti“ nezasitnim interesima kapitala kako bi ga što duže zadržala. Svijesna je da će je kapital napustiti kad iscrpi izvore svoje oplodnje. Tako izvanjsko određuje unutrašnje.

Barnet & Müller: „ ... nekoliko stotina multinacionalnih korporacija svakodnevno donose poslovne odluke koje više od odluka suverenih država utječu na to gdje će ljudi živjeti; što će raditi i hoće li raditi, što će jesti, piti i oblačiti, kakvu će vrstu znanja njihove škole i fakulteti zagovarati i kakvo će društvo njigova djeca nasljediti.“ Snažne su implikacije redefiniranja pojma države.

Maisonrouge, jedan od vodećih menadžera osamdesetih godina prošlog stoljeća, kaže: „Svjetske političke strukture potpuno su zastarjele. Nisu se mijenjale barem stotinu godina i u žalosnom su neskladu s tehnološkim napretkom. Ključno pitanje našeg vremena jest koncepcijski spor između nastojanja da se resursi iskorištavaju najoptijalnije u svjetskim razmjerima i nezavisnost nacionalnih država.“

Hrvatska je deset godina pregovarala kako bi pstala punopravna članica EU. Pravna stečaevina EU je prihvaćena bez inzistiranja kako na specifičnosti Lijepe naše, tako i na vrijeme implementacije. Punopravno članstvo u EU određeno je kao veliko postignuće mlade hrvatske države. Ako građani nisu znali političari su morali znati koje i kakve su koristi i troškovi ulaskom u EU. Bilo je jasno tada kao što je to i sada da jedino razvoj određuje položaj svake zemlje u ovom globaliziranom svijetu.